

MELİH ÖZEREN • **Kopuk**

MELİH ÖZEREN 1967 yılında doğdu. İstanbul'da yaşıyor. 1997 yılından beri psikiyatrist. İlk romanı *Turuncu Geçmişin Kıyısında* 2011, ikinci romanı *Kopuk* 2024 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3487 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 625

ISBN-13: 978-975-05-3755-4

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK SEDA Mit

KAPAK FOTOĞRAFI Melih Özeren

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MELİH ÖZEREN

Kopuk

Bütün zamansız ayrılanlara...

1. Birinci karanlık

Karanlık öylesine zifiri ve boştu ki içinde ben bile yoktum. Uzaklardan gelen boğuk bir ses duymuş ve ancak ondan sonra var olmuşum sanki... Belli ki dışarıda açılıp kapanan bir kapı vardı; ben ise burada, karanlığın içindeydim... Ne var ki bütün bildiğim bundan ibaretti işte. Kimdim, neyin nesiydim hiçbir şey hatırlamıyordum. Yalnızca içimde “Bu ben olmalıyım,” dediğim, tanıdık birinin varlığını hissediyordum ama o bile bir tuhaftı: Birimizin karanlıktan ödü patlarken, diğeri zerre kadar korku hissetmiyordu. Aklımdan –“zifiri, ibaret” gibi– tuhaf tuhaf kelimelerin geçtiğini fark ediyor ve her seferinde, başka diyarlardan gelmiş acayip bir kuş görmüşçesine hayretler içinde kalıyordum. Kelimeleri yan yana koyup bir cümle kurmaya çalıştığımda ise kendimi bir kuş sürüsünün ortasında buluyor ve o vakit, düşünmeyi bırakıp hayran hayran seyre dalıyordum onları. Bir yabancı gibi uzaklarında duruyordum. Biraz sokulacak olsam, hepsi birden havalanıp ıssızlığın ortasında yapayalnız bırakıyorlardı beni. Gelgelelim bu yalnızlıkta bile bir iş vardı... Öyle ki “tek başımayım” bile diyemiyordum.

Adımın harfleri teker teker bir kâsenin içine düşüp karışmış ve aynı harflerden başka bir adım daha olmuş gibiydi ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ikisini de hatırlayamıyordum... Güvenebileceğim yegâne şeylermiş gibi duran şu karanlık ve kapı hakkında bile aklım karmakarışıktı. Bir ke-re burada ne işim vardı? Bu karanlık; uçsuz bucaksız, yekpare bir karanlık mıydı? Sesini duyduğum şu kapı aydınlığa mı açılıyordu yoksa benimkine komşu başka bir karanlığa mı? Hiçbirinin cevabını bilmiyordum... Yavaş yavaş ıslanıp ağırlaşmasına rağmen batmayıp yoluna devam eden küçücük, kâğıttan bir kayık gibiydim. İçim sızlıyordu ama neden bilmiyordum. Karanlıktı ama korkmuyordum ve daha da garibi, bütün bu bilinmezliğin ortasında kendimi evimde hissediyordum.

Diyeceğim; başı sonu olmayan bir tuhaflığın içinde, kelimenin tam manasıyla feleğini şaşırılmış bir vaziyetteydim. Gel gör ki bir zaman sonra, şaşırılmayı bile beceremeyecek hale geldim ve macun gibi yapışkan bir uykunun içine daldım gitti... Uyandığımda her şey bıraktığım gibi, sessiz ve karanlıktı yine. Biraz bekledikten sonra, sanki kolaymış gibi ışığı hayal etmeye başladım ve yakaladığım ilk hayalin ardından gözlerimi hatırladım: Nereye baktıkları seçilemeyen, küçük, kahverengi gözlerdi bunlar... Bir an kendimle karşılaşacakmış gibi olup heyecanlansam da gerisi gelmedi ama ben yine de peşlerini bırakmadım.

“İster misin?” dedim. “Gözlerin kapalı olsun... Ve bu karanlık onları açtığın an bitiversin!”

İş olsun diye söylediğim bu laflara kapılmak için öyle uzun boylu bir şey yapmama gerek yoktu; istemem yetiyordu: Tırışkadan bir heyecan, hemencecik gelip içime yerleşti ve kalbim hızlanmaya başladı. Fazla uzatmadan bütün gücümü toplayıp içimden saymaya başladım ve –bir, iki, üç derken– gerçekten de kapalı olan gözlerimi açiverdim: So-

nuç, eskisinin bir ton açığı daha ince bir karanlık ve hayal kırıklığıydı ama en azından artık görebiliyordum: Çepeçevre her yanıma sarmış, köşelerinden bir gıdım ışık sızdıran tırtıklı bir perdeden başka bir şey yoktu önümde. Daracık bir kutuya konulmuş bir çift göz, küçücük bir karanlığın içine sığmaya çalışan kocaman bir devdim sanki...

Yeni yerime alışmaya çalışıyordum ki dışarıdaki kapı bir kere daha açıldı ve perdenin arkasındaki ışık söndükten hemen sonra yeniden kapandı. Karanlık tekrar büyümüş, ben de kutumun içinden çıkar gibi olmuştum ama ölesiye bitkindim. Gözlerim habire kapanıyor, aldığım nefesin sesine uyanıp onu verene kadar çoktan uyumuş oluyordum. Her şey; gecenin bir vakti rüzgârsız kalmış bir bulut kadar yavaş ve suskundu. Derken ansızın bir ürperti geldi. Küçücük bir rüzgâr geriye dönüp o son bulutu da aldı götürdü; gece gibi yapayalnız kaldım. Tozdan hafif, kadifeden yumuşak bir şeyin üzerimde dolanmakta olduğunu ilk o zaman fark ettim işte. Dokunduğu anda dağılıp gidecek bir hayalmiş gibi, tenimin iki parmak yukarısında geziniyordu. O olmasa farkında bile olmayacağım ellerimin üzerinden süzülüp, üşümüş karnımı şöyle bir yokladıktan sonra kalbimin üzerine tarifi zor bir sıcaklık bıraktı. Öyle bir ısındım ki göğsümden buharlar tütmeye başladı. Burnumun dibine, gözlerimle görmesem inanmayacağım kocaman bir bulut yanaştı ve o karanlık gece birden aydınlanıverdi. Pamuktan bir iplikle toprağa bağlanmış beyaz bir uçurtmaya benzeyen o bulutun üstünde, bitmek bilmeyen büyüdü bir şekeri emer gibi upuzun bir uyku çektim...

Gözlerimi açtığım zaman ortalıkta ne bulut kalmıştı ne de gece! Dışarıdaki ışık adamakıllı kuvvetlenip ortalığı aydınlatmış; etrafımı saran şu perde, karanlıkla haşır neşir olmaktan kirlenmiş beyaz bir beze dönüşmüştü. Artık zor da olsa aşağıya baktığımda burnumu ve yanaklarımı; yukarıda

ise kaşlarımı seçebiliyordum. Açabildiğime göre ağzım ve dudaklarım da vardı ama onlar burada değil, öbür tarafta kalmış olmalıydılar. Nasıl olup da böyle ayrı düştüğümüzü anlayabilecek halim yoktu, elimden sadece meraklanmak geliyordu ama o da ayrı bir dertti: Bu işin ucundan tutar tutmaz içime pis bir huzursuzluk dolmuş ve beni merak ettiğime edeceğime pişman etmişti ki birden kıvranmayı bırakıp kulak kesildim. Bir şeyler tıkrırdıyordu... Bir süre sabit kaldıktan sonra giderek daha yakından gelmeye başlayan bu tıkrırtıların bir sahibi olduğunu düşünmemle birlikte olan oldu ve kalbim, beni bırakıp önümden deli gibi koşmaya başladı. Dışarıda olsak, aramızdan küçücük bir dere geçecek kadar birbirimizden uzaklaşmış olurduk ama kalbim de, ben de buradaydık işte. Aklımdan durmaksızın tek bir şey geçiyordu: Tıkrırtıların sahibi varlığımdan haberdar mıydı acaba? Yana yakıla ona bir işaret yollamaya uğraşıyor ama beceremiyordum. Sonunda gözlerimden başka bir yerimi kıpırdatmadığımı hatırlayıp boş yere debelenmekten vazgeçtim. Tam “Olacağı buydu! Beni fark etmeden geçip gidecek işte!” diyordum ki üzerimde bir sıcaklık hissettim. Demek bu kadar yakınımdaydı! O küçücük dere birdenbire kabarmış; gözlerimin önünden, birbirinin üstüne binmiş resimlerle kaplı kocaman bir nehir akmaya başlamıştı: Yumuşacık adımların, ortasına bir patika oyduğu sahipsiz bir arsa; çiçekli bir yorganın kıvrılıp kaldığı, üzerinden henüz kalkılmış bir yatak; tahtadan kollarında, artık duyulmaz olmuş eski bir çığlığın izleri duran şişman bir koltuk; plastik askerlerin balıklama içine atladığı su dolu bir kova... İki dakika önce, yenilmez bir mutluluğun süzülerek içinden geçtiği güneşli bir bahçe; yüzüne düşen tüylerden gözleri görünmeyen haşarı, boz bir köpek; yaşlı gözleriyle daima üzgünmüş gibi bakan bir diğeri; nasıl olduysa üzerlerine zeytin kokusu bulaşmış dev gibi çamlarla kaplı gölgelik bir